

Jeg vil f. Ex. nævne min egen Jurisdiktion. Der har der aldrig været Prokuratorer, og naar nu jeg indstiller eller melder, at der ingen er, er det jo dog ikke derfor sagt, at der er Trang til at faae nogen beskiftet. Det, jeg mener, er, at man skal spare det Offentlige, Amtsrepartitionsfonden og Kæmmerkassen, for alle disse store Udgifter, for saa vidt man kan, og at altsaa, hvor der er Sagførere til Stede paa det Sted, hvor Thinget holdes, skal der ikke forskrives flere Sagførere dertil, men man skal holde sig til dem, der er. Dette fremgaar imidlertid ganske vist ikke ligefrem af Sagførerlovens Ord. Jeg antager, at der i Følge den maatte beskiftes mange flere, end Tilfeldet er, thi der er ikke saa faa Jurisdiktioner, hvor der ikke findes beskiftede Sagførere. Der er en Overretssagfører, hvor jeg bor, men han er ikke antaget til de befalede Sager, og der er ikke Rimelighed for, at han bliver det. Min Tanke er da, at man skal gjøre Sagen saa billig som mulig og se at faae enhver Sagfører, som egnor sig dertil og bor paa Stedet, til at føre disse Sager for at undgaa de mange Reiseomkostninger.

Jessen: Jeg skal ikke forsøge paa at blive enig med min ærede Kollega fra Korsør (Rump) angaaende vore forskjellige Betragtninger af Sagen; men Et forekommer det mig, at der bestemt fremgaar af det ærede Medlems Udtalelser i Dag. Det er, at der ikke, selv om denne Lov ikke skulde komme ud, vil være Banfelighed for det Offentlige ved under de samme Betingelser som hidtil at faae de offentlige og beneficerede Sager udførte forsvarligh. Ligeledes er det fra en fuldstændig kompetent æret Ræters Side anført, at de overordnede Retter kun sjældent have manglet Leilighed til at give det Salær for Udførelsen af offentlige Sager, som Retten har fundet passende. Naar dette er saaledes, er der jo ikke nogen særdeles stor Trang til denne Lov. Betingelsen for, at jeg skulde slutte mig til Loven, er den, jeg tidligere har anført, at Salæret udredes af Statskassen, og jeg kan ikke af det, som min ærede Kollega fra Korsør har anført, se, at der er Noget, som kunde forhindre os fra at gjøre dette lille Fremskridt hen imod en rigtig Ordning af Sagen og senere af Spørgsmaalet om Delinkuentudgifterne, saa at det fastslaaes, at Salæret i offentlige Sager udredes af Statskassen.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg skal tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger i Anledning af, hvad der er fremkommet fra forskjellige Sider. Jeg kan i Meget henholde mig til, hvad det ærede Medlem fra Korsør (Rump) udtrede, og hans Udtalelser ville paa flere Punkter spare mig for at gjentage, hvad jeg alt har sagt. Imidlertid er der flere Punkter, dels hvor det ærede Medlem er uenig med Lovforslaget, og dels andre Punkter, om hvilke jeg ønsker at sige et

Par Ord imod, hvad der er fremkommet fra ærede Ræters Side. Jeg skal saaledes bemærke, at jeg ikke tror, at det er rigtigt, naar det ærede kongevalgte Medlem (Ussing), som nys havde Ordet, mente, at de Salærer, som efter de bestaaende Maximumsbestemmelser kunne tilkjendes ved Domstolene, særlig ved de overordnede Domstole, vare tilstrækkelige. Det er de nok i de fleste Tilfælde, men det er ingenlunde nogen Sjældenhed, at der forekommer Sager af et saadant Omfang, at de paa ingen Maade ere tilstrækkelige. Det er forekommet nogle Gange i den Tid, jeg har været Justitsminister, at der er indkommet Andragender fra Sagførere, som have været beskiftede til at udføre saadanne Sager som Aktor og Defensor, navnlig i Kriminal- og Politiretten, om at faae et noget høiere Salær, end det ved Dommen tilkjendte, Ansøgninger, som man ikke har kunnet tilstaa, fordi man ingen Hjemmel havde dertil, men det var Sager, hvor de medfølgende Akter og andre Oplysninger stillede det uden for al Tvivl, at det var et altfor utilbørlig ringe Salær, som havde kunnet tilkjendes de Paagjældende. Det er navnlig i saadanne Sager, hvor under der er et stort Antal Udtalte, en halv Snes eller flere, en ikke ringe Uleilighed for Sagføreren ikke blot at skrive det Indlæg, som han skal skrive, men ogsaa at gjøre sig bekendt med de overmaade voluminøse Forhør, som optages i saadanne Sager. Det er slet ikke ualmindeligt, at der kan forekomme Sager, hvor Forhørene, som de Sagførere, der beskiftes, dog skulle gjøre sig heftende med, ere søulmede op til temmelig store Bunker, og jeg har ment, at der bør være Udgang til at fastsætte Salæret høiere i saadanne betydelige Sager, som ikke sjældent forekomme; der foreligger sikkert hvert Aar Exempler paa Sager af den Art baade her i Kjøbenhavn og udenfor Kjøbenhavn. Jeg tror derfor, at om det end kan være saa, at Salæret er tilstrækkeligt i almindelige jævne Sager, som ikke frembyde noget særegent, er det utilstrækkeligt i de store, flere Personer omfattende Sager, som ikke saa sjældent forekomme. Naar den ærede Landsthingsmand, som sidst havde Ordet, præciserede det Spørgsmaal, han havde gjort mig med Hensyn til § 1, da han forrige Gang havde Ordet, dethen, at han egentlig ønskede at vide, hvilken Ret det var, der skulde tilkjende Salæret for disse særegne Retshandlinger, saa mener jeg, at det er den Ret, i hvilken Retshandlingen er foretagen, og ikke Dommeren i Hovedsagen. Naar altsaa en Sagfører beskiftes til at optage Thingsvidner i en fremmed Jurisdiktion, skjøndt han ikke er beskiftet til at føre Sagen, saa mener jeg, at det er den Dommer, for hvem Thingsvidnet optages, som her skal tilkjende Salæret; det er den Dommer, om har det nærmeste og mest direkte Indtryk af, hvilken Uleilighed, der har været forbunden med Forretningen. Ligeledes mener jeg, at ved Exeku-